

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/237/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8312211403
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8312211403.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Šama a sudcov JUDr. Jozefa Škraba a JUDr. Mareka Kohúta v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovanému J. N., nar. XX.X.XXXX, bývajúcí v W., N. XXX/XX, t.č. na neznámom mieste, zastúpený opatrovníčkou W. Z., B. T. M. K., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, advokátskej kancelárie vo Svidníku, Ul. Sovietskych hrdinov 163/66, o zaplatenie 1.134,24 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 5C/268/2013-159 zo dňa 17.9.2015, takto

rozhodol:

Mení rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov vedľajšieho účastníka tak, že tieto mu nepriznáva.

Žalobca má vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu, zrušil platobný rozkaz Okresného súdu K. č.k. XXRo/XXX/XXXX-XX zo dňa XX.XX.XXXX, pripustil vstup vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, ďalej žalovanému náhradu trov konania nepriznal a vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania v sume 161,04 eur. Z dôvodov tohto rozsudku vyplýva, že žalobca sa podaným návrhom domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 1.134,24 eur, úroku z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 849,82 eur od 2.8.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania. V návrhu uviedol, že právny predchodca žalobcu, spoločnosť R., F..M., na základe žiadosti a zmluvy o vydanie a používanie „B. N. C.“ - domácej úverovej karty W. S., poskytla žalovanému úverovú kartu s výškou úverového rámca do 796,65 eur. Žalovaný sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky právnenému predchodcovi žalobcu vrátiť pravidelnými mesačnými splátkami po 26,55 eur. Túto svoju povinnosť však porušil, preto došlo k vyhláseniu celého úveru za splatný ku dňu 8.9.2009 a ku dňu 1.8.2011 bol dlh žalovaného 1.134,24 eur, z čoho istina bola 849,82 eur. Právnym nástupcom spoločnosti R., F..M., sa stala Č. T. Z., F..M., ktorá zmluvou túto pohľadávku postúpila na žalobcu.

2. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel potom k záveru, že predmetný úverový vzťah je bez úrokov a bez poplatkov, pričom žalovaný čerpal finančné prostriedky vo výške 1.102,48 eur a jednotlivými splátkami uhradil sumu 983,17 eur. Teda vzhľadom na uvedené by žalobcovi patrila len suma 119,31 eur a nad túto sumu žalobu súd zamietol, a to aj vrátane požadovaného úroku z omeškania. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol z dôvodu premlčania nároku.

3. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Keďže žalovaný bol v konaní úspešný v plnom rozsahu, patrila by mu náhrada trov konania, avšak tento si ich neuplatnil, preto mu súd túto nepriznal.

4. Pokiaľ však ide o náhradu trov konania týkajúcu sa vedľajšieho účastníka vystupujúceho na strane žalovaného, tomuto súd priznal náhradu trov konania. Mal za to, že vedľajší účastník už pri prvom úkone uplatnil účinnú obranu, teda nekonal nehospodárne a nadbytočne, nenavyšoval trovy. Súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 150, pre ktoré by mu náhradu trov konania nepriznal. Vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného priznal náhradu trov pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 161,04 eur, a to za prípravu a prevzatie veci, písomné podanie vo veci a 2x režijný paušál 1x po 7,63 eur a 1x po 7,81 eur, k tomu 20 % DPH.

5. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku o náhrade trov konania priznaných vedľajšiemu účastníkovi podal včas odvolanie žalobca a navrhol napadnutý výrok zmeniť tak, že vedľajšiemu účastníkovi sa náhrada trov konania neprizná. Súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca sa nestotožnil s rozhodnutím súdu, ktorým priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, nakoľko v danom prípade nemožno hovoriť o trovách vynaložených na účelné uplatnenie, alebo bránenie práva. Na priznanie náhrady trov konania je nevyhnutné splnenie podmienok vyžadovaných v § 142 O.s.p., a to najmä účelnosť vynaložených trov konania, ktorú by mal súd pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania vždy skúmať. Účelnosť je vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa a opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje jej medze, pričom by mala byť posudzovaná pri každom úkone právnej služby samostatne. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia však nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností. Podania vedľajšieho účastníka sú abstraktné, všeobecné, bez znalosti prejednávanej veci s automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premĺčania. Obdobný názor vyslovil aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí zo dňa 24.3.2015 sp. zn. 7MCdo/15/2014, v ktorom uviedol, že odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania vôbec neskúmal otázku tzv. hromadného podávania podaní zo strany vedľajšieho účastníka na strane žalovaného v spotrebiteľských veciach, neskúmal vôbec účelnosť vynaložených trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ďalej sa v tomto rozhodnutí uvádzalo, že vedľajší účastník a tým aj splnomocnený právny zástupca nemali vedomosť, do akého konania vstupujú, inak by nežiadali súd, aby im zaslal žalobný návrh a jeho prílohy. Najvyšší súd SR sa náhradou trov konania vedľajšieho účastníka zaoberal aj v uznesení zo dňa 19.3.2014 sp. zn. 6MCdo/5/2013, v ktorom vyslovil názor, že trovy konania vzniknuté zastupovaním advokáta v tzv. hromadných veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní mení len o aktualizáciu tej-ktorej veci a jej individualizáciu na súdoch v SR nemožno považovať za trovy nevyhnutne vynaložené na riadne bránenie práva na súde. V takom prípade zastupovanie advokátom nezodpovedá účelu, ktorý sleduje procesné právo inštitútom zastupovania advokátom v súdnom konaní. Treba súhlasiť s názorom, že právo na právnu pomoc a náhrada trov konania sú dve rozdielne veci, ktoré síce spolu súvisia, avšak nie sú neoddeliteľné. Právo na náhradu trov konania totiž závisí od iných predpokladov než možnosť nechať sa zastupovať advokátom. Ak teda súd neprizná náhradu trov konania úspešnému účastníkovi, keď dospeje k záveru, že trovy nevynaložil účelne, nejde o porušenie práva na právnu pomoc. Vedľajší účastník sa preto mohol dať zastupovať v súdnom konaní advokátom, avšak trovy, ktoré vynaložil v tejto súvislosti, nemožno považovať za trovy účelné. Žalobca poukázal na to, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť samé z podstaty svojej existencie schopné poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, keďže jeho účelom je okrem iného kolektívna ochrana spotrebiteľov, zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. Je zrejmé, že na to, aby združenie mohlo naplňovať svoje ciele a vykonávať svoju činnosť, musí reálne disponovať zodpovedajúcou materiálnou, ako aj personálnou základňou, minimálne v rozsahu zabezpečenia možnosti vykonávania základných proklamovaných cieľov. Ak združenie už v čase svojej registrácie aktívne pôsobilo v oblasti ochrany spotrebiteľa, znamená to, že už v tomto čase muselo spĺňať základné materiálne a personálne predpoklady na vykonávanie aktívnej činnosti v tejto oblasti. Združenie na ochranu spotrebiteľa ako vedľajší účastník vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávanom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Žalobca mal za to, že úmyslom zákonodarcu pri umožnení vstupu právnickej osoby ako vedľajšieho účastníka do konania, bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú

spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne, aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Ďalej žalobca zastával názor, že v predmetnom prípade existovali dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 150 O.s.p., spočívajúce v tom, že vedľajší účastník vstúpil do konania na strane žalovaného za účelom ochrany jeho práv z vlastnej iniciatívy, tomu však bol v zmysle § 29 ods. 2 O.s.p. súdom ustanovený opatrovník. Z tohto dôvodu žalobca zastával názor, že nebolo potrebné, aby vedľajší účastník tiež ochraňoval jeho záujmy. V zmysle uvedeného nemožno zo strany vedľajšieho účastníka hovoriť o trovách účelne vynaložených.

6. Vedľajší účastník sa na odvolanie žalobcu nevyjadril.

7. Odvolací súd odvolanie žalobcu posúdil podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, a to so zreteľom na ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované. Civilný sporový poriadok nadobudol účinnosť 1.7.2016, pričom odvolanie žalobcu bolo podané 4.11.2015. So zreteľom na princíp legitímneho očakávania princíp právnej istoty odvolací súd posúdil odvolanie žalobcu podľa právnej úpravy účinnej v čase, kedy odvolanie bolo podané. Odvolací súd zdôrazňuje, že v podmienkach právneho a demokratického štátu majú právne normy pôsobiť zásadne do budúcnosti. Princíp právnej istoty je nepochybne neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného v čl. 1. ods. 1 Ústavy SR. Súčasťou princípu právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok je aj zákaz spätného pôsobenia právnych predpisov. Pokiaľ niekto konal a postupoval na základe dôvery v platný a účinný právny predpis, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný spätným pôsobením právneho predpisu alebo niektorého jeho ustanovenia. Neskorší právny predpis nemôže ukladať povinnosti a meniť právny status subjektu práva spätným pôsobením právneho predpisu, ktorý v čase jeho konania neexistoval a ktorého právnu úpravu nemohol poznať. Subjekt práva už nemôže ovplyvniť svoje právne postavenie nadobudnuté v minulosti. Procesné pravidlá a očakávania, s akými účastníci do konania vstupujú by zásadne nemali byť v jeho priebehu menené; pokiaľ sa tak stane, musí súd dbať na ochranu práv dotknutých osôb, účastníkov konania v tých prípadoch, keď sa takáto nepredvídateľná zmena nastavených pravidiel prejaví (viď Nález Ústavného súdu ČR zo dňa 7.6.2016 sp.zn. IV.ÚS 3559/15).

8. Z týchto dôvodov teda odvolací súd posúdil odvolanie žalobcu podľa ustanovenia § 212 v spojení s § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že je dôvodné.

9. Odvolací súd preto podľa § 220 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov vedľajšieho účastníka tak, že tieto mu nepriznal.

10. Z obsahu spisu je zrejmé, že vedľajší účastník vstúpil do konania na podporu žalovaného bez toho, aby mal vedomosť o akú vec ide, čo vyplýva z textu, kde žiada o doručenie návrhu na začatie konania s prílohami a súčasne navrhuje priznať náhradu trov konania. Teda bez ohľadu na to, aby mal vedomosť o tom, že je tu potreba vstupu vedľajšieho účastníka do konania tak urobil, pričom už v tom momente mal uzavreté plnomocenstvo na zastupovanie s advokátskou kanceláriou JUDr. Igora Šafranka. Súd prvej inštancie potom priznal okrem tohto úkonu odmenu aj za písomné vyjadrenie zo dňa 29.4.2013, ktoré je označené ako odpor proti platobnému rozkazu, pričom z judikatúry súdov je zrejmé, že vedľajší účastník nebol subjektom oprávneným na podanie odporu, teda aj z tohto hľadiska ide o neúčelný úkon, za ktorý nebolo možné priznať náhradu trov.

11. Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

12. V odvolacom konaní bol žalobca úspešný, preto odvolací súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP.

13. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávny obsadený súd,
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 430 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená,
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné ak:

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desať násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania, len príslušenstvo, pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a) a b).

Na určenie výšky určenie minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacoch od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou, alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou, alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napadá môže dovolateľ rozšíriť, len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).